

Mijn Zen-weg

Op 16 december 2018 sprak Ben Sloot tijdens de Jukai Ceremonie ten overstaan van familie en cursisten van Izen en Zen Cirkel Lelystad de 16 Mahayana Voornemens uit. De ceremonie in het Graalhuis in Utrecht werd geleid door Maurice Genko Roshi met begeleiding van eerwaarde Ben Claessens. Naar aanleiding van die bekrachtiging tot boeddhist schreef Ben de volgende gedachtengang.

Als ik bij mezelf de vraag zou stellen, wanneer mijn spirituele ontdekkingsreis is begonnen, zal het antwoord zijn, in mijn 22ste levensjaar. Toen maakte ik voor het eerst kennis met yoga. Omdat ik in die periode regelmatig last had van hyperventilatie, moest ik op doktersadvies ademhalingsoefeningen gaan doen. Ik schreef mij in bij een yogaclubje, en voor ik het wist, lag ik op mijn matje mee te puffen met alleen maar dames die véél ouder waren dan ik. De yogaleraar was een bijzondere man, wat ik mij kan herinneren. Hij kwam uit India en was altijd in het wit gekleed. Een soort van Jezusfiguur zou ik durven zeggen. Hij was een rustig pratende man, waarbij je zelfs in de meest onmogelijke houding in slaap kon vallen. Dit avontuur duurde ongeveer 2 jaar, maar ik was wel binnen een paar maanden van mijn hyperventilatie af. Eigenlijk was toen mijn spirituele zaadje al geplant. De reis ging verder en ik was zoekende naar iets. Maar wat dat nou was, wist ik gewoon niet. Er moest natuurlijk wel iets groeien uit dat zaadje. Na enkele jaren van geestelijke omzwervingen kwamen we uit bij de Transcendente Meditatie. Ik zeg we, omdat ik inmiddels getrouwd was, en mijn vrouw Margreeth dit ook interessant leek. Samen mediteren is toch het fijnste wat je kunt doen toch? Na een paar jaar zijn we er mee gestopt. Het werd allemaal te commercieel. Er gebeurde nog helemaal niets met dat zaadje wat ik had geplant. Toen zijn we in aanraking gekomen met het Tibetaans Boeddhisme. Ook weer samen. Hier werden we echt blij van.

We werden lid van de Tibet Support Groep, en deden mee met een demonstratie tegen de Chinese onderdrukking van Tibet. Dat we daarna China nooit meer in zouden mogen vinden we niet erg. We hadden een mening en dat was belangrijk. Alles voor Tibet en de Dalai Lama was het motto. We gingen voor het hoogst haalbare en de verlichting was nabij. Nou....niet hoor. Boeddhabeeldjes en Tibetaanse vlaggetjes sieren ons huis. Onze liefde is groot voor het boeddhisme. Er moest hieruit toch zeker wel wat moois groeien? Inmiddels bezochten we ook het klooster in Doetinchem. Omdat we op vakantie een paar keer naar kasteel 'Slangenburg' zijn geweest, kenden we dit klooster al. Een mooie combinatie van Christelijke mystiek en Zenboeddhisme. Als het kan gaan we 2 keer per jaar naar het klooster toe. Wat hier fijn van is, is dat je de stilte kan ervaren, alleen en met anderen. Er worden jaarlijks zensessies in het weekeind, maar ook intensieve langere sessies gegeven. Wij doen dit al meerdere jaren ook weer samen, of alleen. Hier heb ik ook mijn

leraar Ben Claessens ontmoet. Hij begeleidt zenweekenden en heeft een zengroep in Lelystad. Dit is de plek geweest waar het voor mij allemaal samenviel. Er begon iets moois te groeien. Iets wat je niet in woorden kunt vatten, maar iets diep van binnen. Het is een niet te vermijden gevoel van thuiskomen in jezelf. Ik ga toch een poging wagen om het in zenstijl te omschrijven:

ER KLOPT 'IETS' OP DE DEUR, MAAR JE DOET NIET OPEN, OMDAT JE NIET WEET WAT HET IS. 'IETS' BLIJFT MAAR KLOPPEN TOT HET STEEDS LUIDER WORDT. ALS JE OPGEEFT JE TE VERZETTEN EN UITEINDELIJK OPEN DOET, LAAT JE HET BINNEN IN JE HART.

HET IS DE ZEN – WEG DIE IK MAG GAAN.

Dit was voor mij het moment om uit te spreken dat ik boeddhist wilde worden. Dit is natuurlijk niet iets wat je zomaar beslist. De weg er naar toe heeft jaren geduurd. Er is iets moois gegroeid uit het spirituele zaadje wat ik eens plantte. Het is de roeping om zen te beoefenen. De taken die je dan mag doen voor het ontvangen van Jukai zijn dan je eigen rakusu naaien, ook wel het 'zenslabbetje' genoemd, en het opschrijven van de namen in de bloedlijn vanaf Boeddha Shakyamuni tot aan de laatste leraar – meester Shonen Genko Roshi. Bij hem heb ik mijn werkstukken ingeleverd voor mijn inwijding. De rakusu maken was al een heel proces om te ervaren. Maar ik heb dit gedaan in het volste vertrouwen.

Op 16 december 2018 j.l. heb ik mijn toevlucht genomen tot de Boeddha, de Dharma en de Sangha. Ik heb volgens de traditie een boeddhistische naam gekregen. Mijn naam is Daishin wat 'Groot Vertrouwen' betekend. De ceremonie vond plaats in 'het Graalhuis' in Utrecht en werd geleid door Maurice Knegtel Roshi en mijn leraar Ben Claessens.

Grote dank gaat uit naar hen voor de lessen en begeleiding op mijn zen – weg.

Dank aan alle leden Izen Utrecht en Zen Cirkel Lelystad, vrienden en familie en de organisatie van 'het Graalhuis' die bij de inwijdingsceremonie aanwezig waren.

Met vriendelijke glimlach groet ik,

Gassho

Ben Sloot